

Sygn. akt IV CSK 449/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku Z. D.
przy uczestnictwie S. D.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 19 listopada 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w S. radcy prawnemu L. C. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawczyni Z. D. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 19 listopada 2013 r. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie w niniejszej sprawie przepisów prawa materialnego, mianowicie art. 43 § 2 k.r.o., art. 45 § 1 k.r.o., art. 206 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c. w zw. z art. 45 § 1 k.r.o.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Poprzestała jedynie na stwierdzeniu, że nie sposób zgodzić się z argumentacją Sądu Okręgowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skarg kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach pomocy prawnej orzeczono jak w sentencji pkt 2. Zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu w postępowaniu kasacyjnym przyznano na podstawie § 15 w zw. z § 6ª ust 1 pkt 10, 6 pkt 6, 12 ust 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).